

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 78

гр. Шумен, 02.02.2023 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – ШУМЕН, СЪСТАВ II, в закрито заседание на втори февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Мариана Ив. Георгиева

Членове: Нели Г. Батанова

Р. В. Райкова

като разгледа докладваното от Р. В. Райкова Въззивно частно гражданско дело № 20233600500002 по описа за 2023 година

за да се произнесе взе предвид следното:

Производство е образувано по въззивна частна жалба депозирана от адв. Васил Ничев от САК, като пълномощник на „Йеттел България“ ЕООД – гр.София с ЕИК 130460283 срещу определение №587/17.11.2022г. на РС – Велики Преслав, по ч.гр.д. № 20213610100605, с което първоинстанционният съд е оставил без уважение молба на осн.чл.248 от ГПК от „Йеттел България“ ЕАД/„Теленор България“ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление – град София (1766), БИЗНЕС ПАРК СОФИЯ, ж.к. „Младост“ 4, сграда 6, представляван по закон от Д.К.К. и по пълномощие от адв.Н.А.Щ. за изменение на Решение №176/10.10.2022г., постановено по гр.д.№605/2021г. по описа на ВПРС, в частта за разноските относно присъденото адвокатско възнаграждение, като неоснователна. Смята, че обжалваното определение е неправилно и незаконосъобразно. Излага подробно съображенията си, поради които смята, че определеното адвокатско възнаграждение по Ч.гр.д. №435/2021г. на адв.Н.Щ. в размер на 300 лв. без ДДС следва да бъде присъдено в поискания пълен размер, който е в минималния размер, съобразен с чл.7 ал.7 вр. ал.2 т.1 от наредба №1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, съответства на чл.78 ал.5 от ГПК и според него не е налице противоречие на националната правна уредба с правото на ЕС по отношение на присъждане на минималните размери на адвокатските възнаграждения. По изложените от него съображения моли да бъде отменено обжалваното определение и да бъде осъдена Б.Х.А. да заплати на „Йеттел

България“ ЕАД адвокатско възнаграждение по Ч.гр.д.№435/2021г. в пълния претендиран размер от 360,00лв. с ДДС. Моли и за присъждане на разносните по делото.

В законовия рок е постъпил отговор от адв.М. като особен представител на Б.Х.А., в който излага становището си, че подадената въззивна жалба е неоснователна, като моли да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно определение № 587/17.11.2022г. по Гр.д. №605/2021г. на ВПРС.

Частната жалба е подадена от надлежна страна, в срока по чл. 275 от ГПК, срещу подлежащ на обжалване акт и е процесуално допустима. Разгледана по същество същата е неоснователна, поради следното:

Производството по чл.248 от ГПК за изменение на решението по делото в частта му за разносните по настоящото дело пред РС – Велики Преслав е инициатирано от ищеца „Йеттел България“ ЕАД представляван по закон от Д.К.К. и по пълномощие от адв. Н.А.Щ.. С молбата са претендирали дължимост на разносните за адвокатско възнаграждение в заповедното производство в размер на 360.00 лв. с ДДС, което било минималния размер определен по чл.7, ал.7 вр. с ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид претендирания размер на иска, вместо присъдените в размер на 180.00 лв. с ДДС.

РС – Велики Преслав е приел молбата за процесуално допустима, но неоснователна, съобразявайки, че постановеният резултат с решението, обуславя основателност на искането на ищеца за присъждане на разноси по реда на чл. 78, ал. 1 ГПК, като бъдат възложени на ответника, както и че съдът следва да се произнесе както относно направените разноси в исковото, така и в заповедното производство. В конкретния случай ВПРС е посочил, че адвокатското възнаграждение в заповедното производство, макар и съобразено с минимума по чл.7, ал.7 вр. с ал.2, т.1 от Наредба № 1 от 9.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения, предвид ниската фактическа и правна сложност на делото следва да се намали до сумата от 180 лв. с включен ДДС, без съдът да е обвързан от минималния размер, определен в Наредбата, вземайки предвид несъответствието на националната правна уредба с правото на ЕС. Поради това е счел молбата за изменение на решението в частта за разносните за неоснователна.

Настоящата съдебна инстанция напълно споделя изводите на районния съд. В случая минималното адвокатско възнаграждение по чл.7, ал. 7 вр. ал.2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г. според определения интерес от 396,19лв, се явява прекомерно и следва да бъде намалено. Констатацията на РС за липсата на фактическа и правна сложност на заповедното производство по Ч.Гр.д. №435/2021г. на ВПРС е правилна, защото се обуславя от факта, че адвокатската услуга се е състояла в попълването на предварително създадена утвърдена типова бланка по чл.410 от ГПК, комплектоването и с изискуемите документи и изпращането им по пощата до РС – Велики Преслав. В този смисъл са и т.1 от Решение на Съда на ЕС от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16, и т.2 от Решение на Съда на ЕС от 05.12.2006 г. по съединени дела С-94/04 и С-202/04 на голямата камера на СЕО, които сочат на общия извод, че националната юрисдикция /в случая съдът/ не е задължен да се съобразява с: ограниченията, наложени относно минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение /Наредба на Висшия Адвокатски Съвет/ и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, както и че това ограничаване "би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС".

Според Решение на Съда на ЕС от 23.11.2017 г. по съединени дела С-427/16 и С-428/16 правото на самоуправляващата се адвокатска общност да определя сама цената на своя труд, при което нивата на минималните възнаграждения получават нормативна сила, следва да се балансира с обществения интерес така, че от една страна, високоотговорният труд на адвоката за не бъде подценен и поставен в зависимост от пазарни механизми, а от друга, неоправдано високата му стойност да не препятства достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ или да бъде средство за икономически натиск при воденето на делата на едната над другата страна, което влияе негативно върху законността. Посочено е също, че запитващата юрисдикция /съдът/ следва да провери дали с оглед на конкретните условия за прилагането ѝ, такава правна уредба действително отговаря на легитимни цели и дали така наложените ограничения се свеждат до това, което е необходимо, за да се осигури изпълнението на тези легитимни цели. Като такива легитимни цели биха могли да се считат посочените в чл. 36, ал. 2 от ЗА - справедливостта и обосноваността на

възнаграждението на адвоката, както и тези в изрично посоченото в п.45 от обстоятелствената част от Решението на СЕС от 23.11.2017 г. - Решение № 9273/27.07.2016 г. по административно дело № 3002 от 2015 г. на ВАС /потвърдено с Решение № 5485/02.05.2017г. по Адм.д. №1403/2017г./ - гарантиране от държавата на право на всеки гражданин на защита при нарушаване на техни права и законни интереси, вкл. във всички стадии на процеса - чл. 56 и 122 от Конституцията на РБ, и на достъпа на гражданите и юридическите лица до квалифицирана правна помощ и необходимостта от предотвратяване на всякакъв риск от влошаване на качеството на предоставяните услуги.

От това следва, че след постановяването на цитираните задължителни за съдилищата решения на СЕС и с оглед предимството на първичното общностно право пред националното ни законодателство и на основание чл. 633 ГПК, разпоредбата на чл. 78, ал. 5 ГПК в частта, предвиждаща минимален размер, под който намаляване на прекомерното адвокатско възнаграждение не може да бъде извършено, не следва да бъде прилагана, като националната юрисдикция /съдът/ не е задължен да се съобразява с наложените ограничения за минималните размери на адвокатските възнаграждения, определени с акт на адвокатско сдружение /с Наредба на ВАДвС/ и забраната съдът да определя възнаграждение под минимума, определен с такъв акт, както и че това ограничаване би могло да ограничи конкуренцията в рамките на вътрешния пазар по смисъла на член 101, параграф 1 ДФЕС.

Затова в конкретния случай касаещ заповедното производство по чл.410 от ГПК, съдът следва да прецени дали минималния размер на адвокатското възнаграждение по Наредбата отговаря на тези цели и критерии: фактическа и правна сложност на спора, достъп до правосъдие, качество на услугата, справедливост, и необходимост загубилата страна да понесе поне значителна част от разноските на противната страна, направени за защита по делото. При определяне на справедливия размер в случая, при съобразяване и на изложеното по-горе относно липсата на каквато и да било сложност на попълването на утвърдената бланка по чл.410 от ГПК за инициирането на заповедното производство, извършените от пълномощника на страната действия по комплектоването на заявлението с изискуемите документи и изпращането им по пощата до РС – Велики Преслав и на легитимните цели,

въззивният съд намира, че в конкретния случай следва да се присъди възнаграждение под минималния размер по чл. 7, ал. 7 вр. ал.2, т. 2 от Наредба № 1/2004 г., като справедлив размер е този от 150 лв., който с прибавено ДДС е общо в размер на 180 лв., тъй като са представени доказателства, че пълномощника по заповедното производство адв Н.Щ. е регистриран по ЗДДС.

Ето защо определението, с което молбата по чл.248 от ГПК за изменение на решението в частта за разноските е оставена без уважение е правилно, законосъобразно и в съответствие с правото на ЕС и следва да бъде потвърдено, а частната жалба против същото, като неоснователна следва да бъде оставена без уважение.

Предвид изхода на делото не се следват разноските по настоящото въззивно производствопоискани в частната жалба.

Водим от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ПОТВЪРЖДАВА Определение №587/17.11.2022г. на РС – Велики Преслав, по Ч.гр.д. № 20213610100605, с което е оставена без уважение молба на осн.чл.248 от ГПК от „Йеттел България“ ЕАД/„Теленор България“ЕАД/, ЕИК 130460283, със седалище и адрес на управление – град София (1766), БИЗНЕС ПАРК СОФИЯ, ж.к. „Младост“ 4, сграда 6, представляван по закон от Д.К.К. и по пълномощие от адв. Н.А.Щ. за изменение на Решение №176/10.10.2022г. по Гр.д.№605/2021 г. на ВПРС, в частта за разноските.

Определението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____